

Филозофском факултету у Новом Саду. Бави се есејистиком и књижевном критиком, главни је уредник часописа *Домени* и програмски уредник Сомборског књижевног фестивала. Објавио је две збирке Твитер прича (2014. и 2017) и студију *Имјерајтив новума: Први свејски рај у срјској и ајлоамеричкој међурајној љрози* (2021), приредио књигу *Проза о љрози: фрајменџи о крајкој љричи* Давида Албахарија (2017), антологију *Сићушне љриче: срјска микро-љрича* (2021) и панораму *Последња Ајшари љенерација: љанорамановосадских љрозаиста љенерације осамдесетих* (2021). Живи у Новом Саду.

Алисон Бриск (*Alison Brysk*), професорка глобалног управљања на Универзитету Калифорније у Санта Барбари, Колеџ Мелишамп. Ауторка је и уредница петнаест књига о међународним људским правима, укључујући *Борбу за слободу од стјраха: Осљораване насиља наг женама на зачељу љлобализације* (Oxford University Press).

Душан Вејновић (1981, Сомбор), пише поезију и прозу. Објавио је збирку приповедака *Тврдољаве белине* (2011) за коју је добио Награду „Ђура Ђуканов“, збирку поезије *Посебне љошребе* (2013), роман *Јако и никоме* (2014) и збирку приповедака *Бочне љране еволуције* (2017). За превод романа *Амајлија* Роберта Болања добио је Награду „Радоје Татић“ за најбољи превод са шпанског и португалског језика у области поезије, прозе и есеја, за 2014. и 2015. годину. По занимању је психолог. Живи у Сомбору.

Ребека Вокер (*Rebecca Walker*; 1969, Џексон, Мисисипи), америчка списатељица, есејисткиња, уредница и једна од најпрепознатљивијих фигура тзв. трећег таласа феминизма. У својим књигама и јавном деловању бави се темама расе, рода, идентитета, породице, љубави, мајчинства и друштвене правде, спајајући личну исповедност са друштвеном анализом. Објавила је књиге *To Be Real: Telling the Truth and Changing the Face of Feminism* (1995), *Black, White, and*

Jewish: Autobiography of a Shifting Self (2001), *What Makes a Man: 22 Writers Imagine the Future* (2004), *Baby Love: Choosing Motherhood After a Lifetime of Ambivalence* (2007), *One Big Happy Family: 18 Writers Talk About Polyamory, Open Adoption, Mixed Marriage, House-husbandry, Single Motherhood, and Other Realities of Truly Modern Love* (2009), *Black Cool: One Thousand Streams of Blackness* (2011), *Adé: A Love Story* (2013) и *Women Talk Money* (2022).

Никола Вујчић (1956, Велика Градуса, Хрватска), дипломирао је књижевност на Филолошком факултету у Београду, Група за југословенске књижевности и српскохрватски језик. Објавио је књиге песама: *Тајанствени стјрелац* (1980), *Нови љрилози за ауљобиољрафију* (1983), *Дисање* (1988), *Чистилиште* (1994), *Каг сам био мали* (1995), *Прељознавање* (2002), *Звук шљшине* (2008), *Нови љрилози за ауљобиољрафију*, друго, допуњено издање (2008), *Расуљи звук* (2009), *Докле љољлег гољуре* (2010), *Докле љољлег гољуре и нове љесме* (2012), *Сведочење* (2014), *Скривености* (2017), *Соба, изабране љесме / The room, selected Poems* (двојезично српски/енглески, 2019), *У једном дану* (2022), *Пуне су ми очи даљине: изабране стјаре и неколико нових љесама* (2024) и *Очи воде: изабране љесме* (2025). Песме су му превођене на енглески, немачки, француски, шпански, шведски, руски, чешки, словачки, јапански, мађарски, румунски, пољски, јерменски, словеначки, македонски. Преводи са руског. Добитник је награда: „Браћа Мицић“, Змајеве награде Матице српске, Диксове награде, „Мирослав Антић“, „Ђура Јакшић“, „Бранко Миљковић“, „Заплањски Орфеј“, „Кондир Косовке девојке“, „Скендер Куленовић“, „Стеван Пешић“, „Златни сунцокрет“ и „Сава Мркаљ“. У издању Матице српске, у библиотеци Змајева награда, објављен је зборник радова посвећен његовој поезији под насловом *Поезија Николе Вујчића* (2008). Објављене су му књиге изабраних песама на румунском, пољском, бугарском и македонском језику. Члан је Српског књижевног друштва и Српског ПЕН центра.

Радио је као уредник у „Службеном гласнику“. Живи у Београду.

Марко Вуковић (1975, Крагујевац), песник и књижевни преводилац. Објавио је књиге песама *Тешко је време* (1994), *Иза осмеха* (1998), *Расрчнуће* (2000) и *Дивљи камен* (2005). Преводи са норвешког језика. За превод књиге песама Ингвил Луте *Шшо сам шако шужна кад сам шако слајска* добио је Награду Милош Н. Ђурић за 2024. годину. Тренутно живи и ради у Норвешкој.

Срђан Вучинић (1970), есејиста, филмски и књижевни критичар, драмски писац. Дипломирао је на Групи за светску књижевност Филолошког факултета у Београду. Објавио је књиге есеја о филму и књижевности: *Краљевсџва и изјнансџва* (2002), *Рађање кеншаура* (2009), *Црни хумор у српском филму* (са Владаном Матијевићем, 2010) и *Порџреџи : 24 сличице у секунди : (есеји о јујословенском филму)* (2018), као и књиге прича *Музеј „Хаваји“* (2015) и *Сређни гани* (2023). Од 1994. објавио је преко триста текстова о филму и књижевности, највише у периодици (*Реч*, *Београдски књижевни часојис*, *Нови Филмоџраф*, *Повеља*, *Књижевни лисџи*), као и у *Кулџурном годашку Полиџике* и у недељницима *Рејорџер* и *НИН*. Аутор је текстова који су објављени у десетак филмских зборника. Од 2000. године је уметнички саветник Фестивала ауторског филма *Поглед у свет*. На Радио Београду изведене су му драме *Драјуџин Илић* (2007) и *Принц Борђе Карађорђевић* (2008), као и драматизације прича Франца Кафке, Илије Вукићевића и Драгутина Илића. Добитник је стипендије Фондације „Борислав Пекић“ за 2009. за синопсис позоришне драме *Незајаз*, објављене у књизи *Незајаз : драме и грује џриче* (2013). Живи у Београду.

Роксен Геј (*Roxane Gay*; 1974, Омаха, Небраска, САД), америчка је списатељица, есејисткиња, професорка и уредница, једна од најзначајнијих савремених ауторки које пишу о раси, роду, телу, трауми, популарној

култури и друштвеној неједнакости. Ширу читалачку пажњу привукла је проициљјивим и оштрим есејима, али и прозом у којој спаја интелектуалну анализу, исповедност и снажан друштвени ангажман. Објавила је књиге *Ayiti* (2011), *An Untamed State* (2014), *Bad Feminist* (2014), *Difficult Women* (2017), *Hunger: A Memoir of (My) Body* (2017), *Not That Bad: Dispatches from Rape Culture* (2018), *World of Wakanda* (2016–2017, са Јоном Харви), *Black Panther: World of Wakanda* (2017, са Јоном Харви), *The Sacrifice of Darkness* (2020), *Opinions: A Decade of Arguments, Criticism, and Minding Other People’s Business* (2024) и *How to Be Heard* (2025).

Игор Долинка (1973, Суботица), математичар, редовни професор Природно-математичког факултета Универзитета у Новом Саду, дописни члан САНУ. На Природно-математичком факултету Универзитета у Новом Саду дипломирао на Департману за математику и информатику 1997, одбранио магистарски рад 1999, а 2000. и докторску дисертацију. Аутор је преко стотину научних радова и три уџбеника из области алгебре, комбинаторике, математичке логике и теоријског рачунарства. Добитник је Награде „Др Зоран Ђинђић“ за најбољег младог научника у Војводини за 2006. годину. Од 2008. је редовни професор, а од 2012. шеф Катедре за алгебру и теоријско рачунарство на свом матичном факултету. Новембра 2021. изабран за дописног члана Српске академије наука и уметности. Поред своје основне научно-истраживачке и наставне делатности, пише поезију и кратке лирске прозе.

Маја Ердџанин (1971, Нови Сад), основне и мастер студије завршила је на одсеку за сликарство на Академији уметности у Новом Саду. Бави се сликарством, излаже самостално и групно широм Србије и Европе, учествује у раду професионалних ликовних удружења, колонија и симпозијума. Уређивала је програме и рад неколико галерија, а од 2005. године је ликовна уредница у КЦНС.

Објавила је следеће књиге: *Најлас* (2005), *Лара разгледница* (2006), *Слика прага – Нови Саг у ликовним уметностима 18–21. века* (коаутори Сава Степанов и Владимир Митровић, 2009), *Дер Дневник* (2013) и *24X30* (2024). Циклус слика и прича *Драги дневници* започет је 2006. године и до сада броји више од петсто радова. И даље је у процесу настајања. Живи у Новом Саду.

Франц Кафка (*Franz Kafka*; 1883, Праг – 1924, Кирлинг код Клостернојбурга), чешки писац који је писао на немачком језику. Рођен је у породици јеврејско-чешкога порекла и један је од најзначајнијих аутора двадесетог века. Студирао је право на Немачком универзитету у Прагу и докторирао 1906. године. Највећи део радног века провео је као чиновник у осигуравајућем заводу. За живота је објавио само мањи део свог књижевног опуса, док су његови најпознатији романи и део прозе објављени постхумно заслугом Макса Брода. Био је верен са Фелицијом Бауер, а важне личности у његовом животу биле су и Милена Јесенска и Дора Дијамант. Од 1917. године боловао је од туберкулозе, од које је и преминуо. Најважнија дела: „Размишљање“ (*Betrachtung*, 1912), „Пресуда“ (*Das Urteil*, 1913), „Ложач“ (*Der Heizer*, 1913), „Преображај“ (*Die Verwandlung*, 1915), „У кажњеничкој колонији“ (*In der Strafkolonie*, 1919), „Сеоски лекар“ (*Ein Landarzt*, 1919), „Уметник у гладовању“ (*Ein Hungerkünstler*, 1924), *Процес* (*Der Process*, 1925), *Замак* (*Das Schloss*, 1926), *Америка* (*Amerika*, 1927), *Писмо оцу* (*Brief an den Vater*, 1952), *Дневници* (*Tagebücher*, 1948–1949), *Писма Милени* (*Briefe an Milena*, 1952), *Писма Фелицији* (*Briefe an Felice*, 1967).

Јелица Кисо (1979, Београд), пише поезију, прозу и критику. Завршила је Филолошки факултет у Београду. Добитница је књижевне награде *Улазница 2009* (прва награда за поезију). Објавила је збирке поезије *Црна срећа* (2010), *Гвоздени шањур* (2015), *Гледај, враћају се* (2021) и збирку прича *Језиви балет и групе приче* (2025). Бави се

визуелним радовима, аудио-записима и (текстуалним) инсталацијама. Објављује у књижевним часописима. Члан је Српског књижевног друштва. Живи у Београду.

Мажана Богумила Кјелар (*Marzanna Bogumiła Kielar*; 1963, Голдап, Пољска), пољска песникиња. Припада генерацији *BruLion* (СвеСка), мада се веома разликује од осталих аутора с којима је дебитовала, како у погледу садржаја, тако и у погледу форме своје поезије. Спада у ретке ствараоце који се научно баве природом, понајвише севером Пољске, као и егзактним наукама, нарочито геологијом, космологијом и филозофијом, коју је студирала у Варшави. Докторка је филозофије и ради као професорка на Специјалној педагошкој академији „Марија Гжегожевска“. Живи у Варшави. Ауторка је следећих песничких збирки: *Sacra conversazione* (1992), *Materia prima* (1999), *Umbra* (2002), *Monodia* (2006), *Salt Monody* (пољско-немачко издање, 2006), *Пловигбе* (2018), *Вуци* (2023). За своју поезију добила је више престижних награда: Награда Фондације Кошћелских, Награда Казимјере Илаковичевне, Награда Пасош „Политике“, Награда Кристал Виленице, Награда *Hubert-Burda-Preis* (Немачка). Превођена је и објављивана на двадесет три језика, између осталих на српски у часописима *ProFemina*, *Писмо*, *Књижевни мајазин*, *Поља*, *Књижевне свеске* и др. Живи у Варшави.

Р. Клер Снајдер (*R. Claire Snayder*), данас позната и као Клер Снајдер Хол, америчка је политиколошкиња, политичка теоретичарка, ауторка и јавна делатница. Дипломирала је психологију на Колеџу Смит, а докторирала политичке науке на Универзитету Ратгерс. Предавала је политичке науке и политичку теорију на више америчких универзитета, међу којима су Ратгерс, Принстон, Колеџ Хантер, Државни универзитет Илиноиса, Њу колеџ Флориде и Универзитет Џорџ Мејсон. Њен академски рад усредсређен је на демократску теорију, феминизам, политичку културу, друштвене покрете,

питања моћи, отпора, брака, родне равноправности и ЛГБТ права. Ауторка је књиге *Gay Marriage and Democracy: Equality for All* (2006), а објављивала је и радове о феминизму, десничарском популизму, медијима, конзервативној политици и квир политичком активизму. Као Р. Клер Снајдер потписивала је академске радове, док је у јавном и политичком животу позната под именом Клер Снајдер Хол. Поред академске каријере, бавила се и грађанским активизмом. Била је извршна директорка организације *Common Cause Delaware*, која се залаже за јачање демократије, транспарентност власти и заштиту бирачких права. Од 2024. године представља 14. изборни округ у Представничком дому Делавера као чланица Демократске странке.

Марија Кнежевић (1963, Београд), дипломирала на Филолошком факултету у Београду, магистрала компаративну књижевност и предавала на Универзитету Мичигена, САД. Објавила је следеће књиге: поезија – *Елеијски савешти Јулији* (1994), *Сивари за личну ујошребу* (1994), *Доба Саломе* (1996), *Моје грујоши* (2001), *Querida* (2001), *Двадесет ђесема о љубави и једна љубавна* (2003), *In tactum* (2005), *Уличарке* (2007), *Шен* (2011), *Техника дисања* (2015) и *Крајње ђесме* (2020); романи – *Екашерини* (2005), *Аушо* (2015) и *Хвајач Сунца* (2023); приче – *Храна за ђсе* (1989) и *Fabula rasa* (2008); есеји – *Књија о недосјајању* (2003) и *Књија ујисака* (2008). Живи у Београду.

Кира Кокран (*Kira Cochrane*; 1977, Есекс, Велика Британија), британска новинарка, уредница и списатељица. Студирала је америчку књижевност на универзитетима у Сасексу и Калифорнији, а потом се посветила новинарству. Током каријере сарађивала је са више британских медија, а најпознатија је по раду у листу *The Guardian*, где је била уредница рубрика посвећених женским питањима и мишљењу, а потом и извршна уредница за дуже репортаже. У свом новинарском и ауторском раду посебно се бави темама фемини-

зма, друштвене правде, положаја жена и савремених политичких и културних промена. Ауторка је књиге *All the Rebel Women: The Rise of the Fourth Wave of Feminism*, у којој се бави успоном четвртог таласа феминизма, као и књиге *Modern Women: 52 Pioneers*, посвећене женама које су мењале модерни свет. Објавила је и романи *The Naked Season* и *Escape Routes for Beginners*.

Росарио Ласаро Игоа (*Rosario Lázaro Igoa*; 1981, Салто, Уругвај), уругвајска преводитељка, прозаисткиња и новинска хроничарка. Завршила је студије комуникација, потом и докторирала преводилаштво на Федералном универзитету Санта Катарина у Бразилу. Ауторка је једног романа (*Mayito*, 2006), две збирке приповедака (*Peces mudos*, 2016 и *Cráteres artificiales*, 2021), те збирке хроника (*Hasta el sol y todas las ciudades en el medio*, 2024). Добитница је уругвајске Националне награде за књижевност. Живи у Аустралији.

Наталија Лудошки (1966, Перлез), књижевност је завршила на Филозофском факултету у Новом Саду, где је магистрала („Књижевна критика у делу Слободана Јовановића“) и докторирала („Књижевнокритичко и научно дело Младена Лесковца“). Објавила је књиге *Слободан Јовановић као књижевни кришичар* (2008), *О Млагену Лесковцу: ојледи, чланци, ђрејиска* (2011), *Књижевна ојледања Младена Лесковца над ђисцима савременицима* (2015), *Скица за књижевни лик Слободана Јовановића* (2019), *Није ми свеједно с ким разјоварам* (интервјуи с писцима, 2020), *Пуш смисла – одабране књижевне кришке* (2021) и приредила књигу Младена Лесковца *Избор из дела* (2017). Методичке радове, књижевнокритичке и књижевноисторијске огледе објављује у периодици. Запослена је у Зрењанинској гимназији. Живи у Новом Саду.

Дамјана Мравовић-О'Хер (*O'Hare*), ванредна професорка на Катедри за англистику Универзитета Карсон-Њуман у Тенесију (САД). Основне и мастер студије завршила је на

Универзитету у Београду, потом је стекла и мастер диплому на Универзитету Тенесија, а докторирала је на Државном универзитету Пенсилваније. У настави и истраживању бави се америчком књижевношћу, критичком теоријом, књижевношћу мигрантских искустава у Сједињеним Државама, као и реториком и академским писањем. Добитница је Фулбрајтове стипендије за 2024/2025. годину, у оквиру које је реализовала наставно-истраживачки боравак у Србији и проучавала савремене америчке ауторе чије су културне и породичне везе повезане са Србијом и простором бивше Југославије, као што су Теа Обрехт, Александар Хемон и Чарлс Симић. Поред академског рада, објављује текстове у књижевним и културним часописима и медијима.

Ивана Максид (1984, Крагујевац), пише поезију, цртице, есеје и преводи с енглеског језика. Објавила књиге поезије *О шело швориме* (2011), *Изван комуникације* (2013), *Latria paura di essere schiava* (на италијанском, 2014) и књижицу *Јаз сем швој пројатандни филм* (2018), као и књигу кратке прозе *Вејавица: маршал гејресија* (2023). Поезија јој је заступљена у више антологија и зборника. Уредница је зборника поезије социјалне тематике *До зуба у времену* (2014) и регионалног зборника социјалне и ангажоване поезије *РЕЗ* (2016), те новина *МАМАЦ* (од 2015). *Кћери, зар не видиш да јорим* је ауторкина четврта књига поезије (Награда Београдског фестивала поезије и књиге *Трину се! Поезија!* 2020).

Јелена Огњеновић (2001, Сремска Митровица), завршила је основне и мастер студије на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду на Одсеку за српску књижевност и језик. Тренутно је на докторским студијама (Језик и књижевност). Приказе и научне радове је објављивала у неколико националних зборника и часописа. Ауторка је романа за децу *Последњи лешник* (2016). Добитница је Награде „Андра Гавриловић“ (2026) за најбољу књижевну критику.

Запослена је на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду као истраживачица-приправница.

Илхан Пачариз (1983, Пријепоље), дипломирао је компаративну књижевност и библиотекарство на Филозофском факултету у Сарајеву. Поред поетских, пише прозне и драмске текстове, као и књижевну критику. Објавио је три песничке књиге: *Собни номаг* (2011), *Ониричке њесме* (2015) и *Вршлој* (2019). Запослен је у Музеју у Пријепољу, где води музејску библиотеку.

Иван Радосављевић (1969, Јагодина), дипломирао је светску књижевност на Филолошком факултету у Београду. Од 1994. до 1999. радио је као уредник у књижевном часопису *Реч*, а од 1999. до 2013. као уредник у издавачкој кући „Стубови културе“. Пише књижевну критику, преводи с енглеског, француског и шпанског језика. Објавио је књигу књижевних критика *Будно око – Из савремене српске њрозе* (1999). Живи у Београду.

Бисерка Рајчић (1940, Јелашница код Ниша), завршила је студије славистике у Београду. Од 1962. бави се превођењем словенских књижевности, теорије књижевности, театрологије, филмологије, естетике, филозофије, историографије, историје уметности, политикологије, теологије и др. Објавила је око 70 књига превода (поезија, проза, драме, филозофија, есејистика, политикологија и сл.) и књиге: *Писма из Праја* (1999), *Пољска цивилизација* (2003), *Мој Краков – из културне археологије прага* (2006), *Itago Poloniae* (2014), *Писма из Пољске* (2018), *Факшомоншаже* (2020) и *Шојен, Жорж Санг и њена деца* (радио-драма с CD-ом), као и низ текстова у часописима некадашње Југославије и Србије. Добитник је бројних домаћих и страних награда за преводилаштво, између осталих и најпрестижније пољске награде „Трансатлантик“ за 2009. годину. Живи у Београду.

Драгиња Рамадански (1953, Сента), архивист, професор руске књижевности у пензији, преводилац са руског и мађарског језика. Објављује радове у домаћим, руским и мађарским књижевним часописима. Објавила књиге: *У њошрази за фиџурама* (проза у шест руку, 2012), *Пародијски џлан романа Достоевској* (докторска дисертација 1991; 2013) *Снешко у штројима* (транслатолошки есеји, 2013), *Или не* (аутобиографски есеји, 2018) и *Књижевне коњушнице* (есеји, 2022). Ауторка је антологије руске женске поезије *Узводно од суза* (2009). Превела је педесет књига лепе књижевности. Добитница је више награда: Награда Друштва књижевника Војводине за превод године (2002), Награда 9. Међународног салона књига „Лаза Костић“ за превод (2003), Награда Удружења књижевника преводилаца Србије „Милош Н. Ђурић“ за превод године (есејистика, 2004), Награда за превод с мађарског *Baszalikom műfordítói Díj a Szentteleku Napok tanácsa* (2005), Награда Друштва књижевника Војводине за превод године (други пут, 2013), награда на конкурс „Стеван Сремац – бал у Елемиру“ (2020). Живи у Сенти.

Клодија Ранкин (*Claudia Rankine*; 1963, Кингстон, Јамајка), јамајканско-америчка песникиња, есејисткиња, драмска списатељица, уредница и професорка. Одрасла је у САД, дипломирала енглески језик и књижевност на Колеџу Вилијамс, а мастер из поезије стекла на Универзитету Колумбија. Њено дело стоји на граници поезије, есеја, мемоара, визуелне уметности и друштвене критике, а посебно је усредсређено на расу, језик, видљивост, америчко друштво, свакодневно насиље и начине на које се политичко уписује у интимно искуство. Поред поезије и есеја, Клаудија Ранкин пише драме, уређује антологије и учествује у мултимедијалним и видео-пројектима. Била је канцеларка Академије америчких песника, добитница је Макартурове стипендије, стипендије Гугенхајм фондације и више других признања, између осталих *National Book Critics Circle*

Award, Forward Prize и др. Године 2017. основала је *The Racial Imaginary Institute*, уметничко-истраживачку платформу посвећену питањима расе, представљања и имагинације. Од 2021. предаје у програму креативног писања на Њујоршком универзитету. Објављена дела: *Nothing in Nature is Private* (1995), *The End of the Alphabet* (1998), *PLOT* (2001), *Don't Let Me Be Lonely: An American Lyric* (2004), *Citizen: An American Lyric* (2014; српски превод *Грађанин: Америчка лирска џесма*, Службени гласник, 2018), *The White Card: A Play* (2019), *Just Us: An American Conversation* (2020), *Triage* (најављено за 2026).

Татјана Росић Илић (1962), докторила је, магистрала и дипломирала на Филолошком факултету Универзитета у Београду. Била је редовна професорка на Факултету за медије и комуникације Универзитета Сингидунум у Београду, где је предавала предмете из области студија културе, рода, књижевности и медија. Научна је сарадница на Институту за књижевност и уметност у Београду и гостујућа професорка на докторском програму Филолошко-уметничког факултета Универзитета у Крагујевцу. Током академске 2016–17. године била је гостујућа професорка на одсеку за славистику Универзитета Мичиген, САД. Књижевна је теоретичарка и критичарка, као и ауторка бројних националних, регионалних и међународних пројеката из области родне, културне и медијске политике. Била је уредница регионалног часописа за културу *Сарајевске свеске*, *Belgrade Journal of Media and Communications*, ФМК и часописа *Женске студије* Центра за женске студије у Београду. Тренутно се бави студијама културе отпора у свету глобалних медија као и критичким студијама рода, маскулинитета и женског ауторства у контексту транзиционе постјугословенске и балканске културе сећања. Ауторка је и уредница следећих књига: *Representation of Gender Minority Groups in Media: Serbia, Montenegro, Macedonia* (ур., 2015) (*Анџи*)*ушойије шела: рејпрезентација маскулинишеја у савременој српској*

ипрози (2014), *Миш о савршеној биографији: Данило Киш и фигура писца у српској култури* (2008), *Theory and Politics of Gender: the Representation of Gender Identities in Literatures and Cultures of Balkans and Southeastern Europe* (2008), *Произвољности дневника* (1994), *Живи* у Београду.

Срђан В. Тешин (1971, Мокрин), књижевник и новинар. Студирао је филозофију и комуникологију у Београду, а дипломирао на поезици кратке приче. Објавио је следеће књиге: *Coated brain/Поховани мозак* (драма, 1996), *Светло Тројство Georgija Zecowskog* (поезија, 1997), *Сјајан наслов за њаншомиму* (приче, 1997), *Анџолоџија најбољих наслова* (роман, 2000), *Казимир и групи наслови* (роман, 2003), *Кроз џусџињу и џрашину* (роман, 2005), *Куварове клеџве и групе џагосџи* (роман, 2006), *Алџернаџивни водич кроз Вавилон* (изабране колумне, 2008), *Исџод црџе* (приче, 2010), *Приче с Марса* (приче, 2015), *Гори џори џори* (роман, 2017), *Моје* (роман, 2019), *Лука каже* (књига за децу, 2020), *Мокринске хронике* (проза, 2021), *Црна Анђелија и групе зверске џриче* (приче, 2023) и *Жан Греније, наводни вукодлак* (2025). Приредио је неколико антологија, панорама и избора кратких прича. Књиге су му превођене на словеначки, македонски и немачки језик. Добитник је књижевне стипендије „Борислав Пекић”, Награде Друштва књижевника Војводине за књигу године, Награде града Ниша за књижевност за децу и младе „Малени цвет”, као и Награде „Иво Андрић”. Заступљен је у домаћим и иностраним антологијама и изборима из српске савремене књижевности. Проза му је превођена на француски, енглески, немачки, пољски, чешки, македонски, мађарски, албански и словеначки језик. Члан је Српског ПЕН центра. *Живи* у Кикинди.

Зорана Симић (1992, Брус), дипломирала је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности Филолошког факултета Универзитета у Београду. На истом факултету завршила је и мастер и докторске студије.

Такође, завршила је и мастер студије рода на Факултету политичких наука Универзитета у Београду. Ради у Институту за књижевност и уметност, с тренутним звањем научне сараднице. Ауторка је монографије *Еманципација као вокација: уреднице џериодике у Краљевини СХС/Југославији*. Бави се српском и југословенском књижевношћу, периодиком и културом двадесетог века, савременим (књижевним) теоријама и историјом феминизма. Континуирано објављује књижевнокритичке и есејистичке прилоге у штампи и на веб-порталима. *Живи* у Београду.

Милица Софинкић (1995, Госпођинци), дипломирала је на Одсеку за српску књижевност на Филозофском факултету Универзитета у Новом Саду, а потом мастерирала одбранивши рад „Писање и читање другости у Књизи о Немачкој и Ембахагама Милоша Црњанског, који је објављен у едицији „Прва књига Матице српске” под насловом *Црњански – на међи власџиџиџи и сџранџи* (2021). Докторске академске студије уписала је исте године на смеру Језик и књижевност (модул: Књижевност), такође на Филозофском факултету у Новом Саду. На свом матичном Одсеку од 2023. године има звање асистенткиње. Сарадница је и лекторка у Издавачкој делатности Културног центра Новог Сада. Лекторка је и чланица редакције Часописа за књижевност и теорију – *Поља*. Пише и објављује критику и научне радове. Области интересовања: теорија и методологија проучавања књижевности, теорија превођења, савремена светска и регионална књижевност.

Срђан Срдић (1977, Кикинда), дипломирао је на Катедри за општу књижевност и теорију књижевности на Филолошком факултету у Београду. На истом факултету је одбранио докторску тезу „Однос фикције и стварности у Џонатана Свифта”. Запослен је у Гимназији „Душан Васиљев” у Кикинди и на месту координатора истоименог севернобанатског Центра за таленте. С Владимиром Арсенићем води Радионицу креативног

писања у Београдском читалишту, а заједно су и оснивачи издавачке куће „Партизанска књига“. Радио је у редакцијама више књижевних часописа, а последњих неколико година активно се бави уредничким послом, специфично регионалном и англосаксонском прозом. Један је од победника конкурса за најбољу необјављену причу интернет сајта *www.bestseler.net*, а добитник је и прве награде за прозу на конкурсуре зрњанинског часописа „Улазница“ (2007), стипендије Фонда „Борислав Пекић“, те награда „Биљана Јовановић“ и „Едо Будиша“. Објавио је романе *Мршво њоље* (2010), *Саџори* (2013), *Сребрна мајла њага* (2017), *Љубавна њесма* (2020) и *Аушосекција* (2023), збирке прича *Есиранго* (2011) и *Сагоревања* (2014), као и књигу есеја *Зайиси из чишања* (2014).

Маја Стојанац (1994, Нови Сад), основне и мастер академске студије завршила је на Филозофском факултету у Новом Саду, на Одсеку за српску књижевност и језик. У оквиру XXXV Фестивала младих песника *Дани њоезије* у Зајечару, као победница, објавила је прву збирку песама под насловом *Писма Синији* (2021). Другу збирку песама, насловљену *Срце-цвекла* (2024), објавила је у продукцији Градске библиотеке „Карло Бијелички“ из Сомбора, у оквиру IX Сомборског књижевног фестивала. У оквиру манифестације XXVIII Никшићки књижевни сусрети биће објављен њен трећи песнички рукопис *Тојла њела лисица* – један од победничких на Конкурсу за необјављени текст у категорији поезије. Награђена је у области новинарства. Пише и објављује поезију у периодици и на интернет-порталима. Живи и ради у Новом Саду.

Колбејн Фалкејд (*Kolbein Falkeid*; 1933, Хаугесунд, Норвешка – 2021), норвешки песник и преводилац. Дебитовао је 1962. и током више од педесет година објавио је преко двадесет збирки поезије и постао је једно од централних имена норвешке лирике. Сарађивао је са бендом *Вамј* и неколико његових текстова постали су познати хитови поп

музике. Поред награда *Cappelenprisen*, *Do-blougrisen*, *Herman Wildenveys Poesipris* за свој књижевни рад одликован је Краљевским норвешким *Оргеном Свејџи Олафа*, вишез *Икласе*. Песму „Наћи ћу, ваљда, пут“ цитирао је 2015. године норвешки краљ Харалд V у свом новогодишњем обраћању, што је Фалкејд сматрао великом чашћу.

Денис Ферхатовић (1980, Бањалука), докторирао је средњовековну енглеску књижевност на универзитету Јејл. Објавио је студију *Borrowed Objects and the Art of Poetry: Spolia in Old English Verse* (*Позајмљени њрегемиши и умијеће њоезије: Сиолије у сџароен-џлеском њеснишћиву*, 2019) и чланке у стручним часописима и зборницима у САД и Европи. Бави се и превођењем поезије, већином старије и народне, са балканских и источноевропских језика (матерњег, горанског, караимског, кримскотатарског, ладина и османлијског) на енглески. Песме су му изашле на порталу *Сџране*.

Емсура Хамзић (1958, Свети Николе), дипломирала је на Филозофском факултету у Сарајеву, где је завршила и гимназију и основну школу. До сада је објавила: поезија – *Уљевље* (1988), *Тајна враџа* (1999), *Боја сџраха* (2002), *Семирамидин врџ* (2008), *Злајна џрана* (изабране и нове песме, 2012), *Сириус* (2013), *Клинасџо њисмо* (2022), *Каг бих била злајна џрега* (2022); приповетке – *Јерихонска ружа* (1989), *Вечери на Нилу* (2005), *Смараџни џраг* (2011) и *Скарабеј ог жага* (2020); роман *Јабана* (2007); књиге за децу – *Кућа за гују, џјесме и џриче* (1995) и *Земља Дембелија, џјесме и џриче* (2014), есеје *Уђул башџи* (2017) и *Од џлине и жага* (2020). Уврштена је у више прозних и поетских антологија, као и поезије за децу. Дела су јој превођена на више језика. Добитница је Међународне награде за креативно укрштање култура, „Печати вароши сремскокарловачке“ и Награде „Милица Стојадиновић Српкиња“. Чланица је Друштва књижевника Војводине, Друштва писаца БиХ, Удружења књижевника Србије, Српског књижевног друштва. Живи у Новом Саду и Сарајеву.

Марјан Чакаревић (1978, Чачак), дипломирао је и мастерирао на Катедри за српску и светску књижевност на Филолошком факултету у Београду, где је сада на докторским студијама. Поезију, критику, студије, есејистику и публицистичке текстове објављује од друге половине деведесетих година у српским и регионалним часописима. Објавио је песничке књиге: *Параираг* (1999), *Сисџем* (2011), *Језик* (2014, Награда „Мирослав Антић“), *Седам речи прага* (2014) и *Ткива* (2016, Награда „Бранко Миљковић“), као и збирку прича *Повесџ о шелу* (2021). Заступљен је, између осталих, и у следећим антологијама и панорамама савремене српске поезије: *Из музеја шумова* (2009), *Улазница / Eintrittskarte* (двојезична немачко-српска антологија, 2011), *Просџори и фиџуре* (2012), *Ван, џу: фри* (2013) и *Ресџарџ* (2014). Члан је уредништва часописа *Поља*. Живи у Београду.

Маријана Чанак (1982, Суботица), завршила је студије књижевности у Новом Саду. Пише прозу. Двострука је добитница Награде „Лаза К. Лазаревић“ за најбољу необјављену савремену приповетку и прва лауреаткиња Награде „Воја Чолановић“ за најбољу приповедачку књигу (2023). Појединачне приче преведене су јој на енглески, немачки, македонски и албански језик. Објавила је књигу прозе *Улични џродавци улица* (2002), збирку прича *Прамаџере* (2019, прво издање, 2023, проширено издање), роман *Клара, Клариса* (2022), који се нашао у финалу НИН-ове и Виталове награде, збирку прича *Пуџ од црвене циџле* (2023) и роман *Свеџло џроџџво* (2024). Самостална је уметница.